

Zelená značka *Brusel-Lucembursko-Namur*. Vjel na dálnici E411, pak koutkem oka pozoroval svou spolujezdkyni. Nejprve andělské rysy její tváře, pak hrud', oblé tvary vzdouvající přiléhavý svetřík.

„Myslel jsem, že jsem z tebe vyléčený,“ svěřil se s povzdechem. „Věřil jsem, že jsem na tebe zapomněl. Aspoň jsem se o to pokoušel. Ale... Manon... Znovu tě vidět... Všechno se zase probouzí... Je to stejně úžasná náhoda, ne? Myslím teď, my dva, jedeme po asfaltce, jako za starých časů. Tenkrát, když byly naše dny plné zvrátů.“

Manon se sevřeným hrdlem otočila hlavu k oknu spolujezdce. Jak mohla svolit, že s ním pojede sama? Proč s ní nejela ta Lucie Henebellová? Nenápadně stiskla tlačítko svého mobilního telefonu v kapse. Srdce jí svírala čím dál větší úzkost.

„Když jsi mě opustila, myslel jsem, že zešílím,“ pokračoval.

„Ty...“ Otočila se k němu neschopna potlačit nával hněvu. „Opustila? O čem to sakra mluvíš? Nikdy jsem k tobě necítila ani sebemenší cit a dávala jsem ti to vždy jasně najevo! To ty ses na mě pořád lepil, tys mě obtěžoval! Měla jsem na tebe tenkrát podat stížnost! Měla jsem všem říct, že velký poručík Turin není nic jiného než perverzák, zloděj spodního prádla a pravidelný klient prostitutek!“

Ušklíbl se.

„Ale neudělalas to, protože jsem ti pořád poskytoval informace o Profesorovi. Bylas horší než feťák.“

„Něco za něco, pamatuješ?“

„Něco za něco,“ opakoval. „Výměna osvědčených postupů.“

Zadívala se na něj.

„Léčil ses někdy?“

„Mně je dobře, díky, že se staráš o mé sexuální zdraví.“

„Ta tvoje posedlost ženami se dá léčit, víš... Měl bys to zkusit...“ Zatnul čelisti a procedil:

„Strč si svoje rady za klobouk. Psychouši nejsou nic pro mě. Ani teď, ani nikdy. Už o tom nikdy nemluv, je ti to jasný?“

Manon cítila chvění po celém těle. Už zapomněla, jak byl vznětlivý. A nebezpečný.

„Dnes jsou účty srovnány,“ řekla odměřeně. „Neopovažuj se na mě sáhnout, jinak všechno vysypu. Jen se dívej na cestu a dovez nás na místo. Je to jasné?“

Opět promluvil smířlivějším a překvapivě klidnějším tónem.

„Každopádně vidím, žeš udělala velký pokrok. Člověk by skoro řekl, že jsi normální...“

„Já jsem normální!“

„Když myslíš... Mimochodem, viděl jsem tvoje plakáty, tu reklamu na N-Tech...“

„Moje plakáty? Kde?“

„Musíš mít spoustu obdivovatelů, hromadu lidí, kteří se s tebou chtějí setkat. Fakt úspěšná proměna, daleko od matematiky.“

Podívala se na něj s opovržením. Bylo jasné, že se za ty čtyři roky nic nezměnilo.

„Moje proměna? Víš ty vůbec, jak vypadá můj každodenní život? Bez MemoryNode už nejsem nic! Moji sousedé si myslí, že jsem blázen, nebo že na ně kašlu, protože je nepoznávám! Lidé mě pokládají za prázdnou jalovou bytost, jenže... jenže ve mně všechno stále žije! Kypím, Hervé! Já kypím životem! Ale co mám dělat, když nemůžu ani pustit plyn, aniž bych riskovala, že vyhodím byt do povětří? Nikdy nevím, co se kolem mě děje! Co je za den? Ráno, večer? Jaký měsíc? Jedla jsem už, vyzvedla poštu? To jsou mé věčné posedlosti. Už nemám touhy, cestování nebo kupování hezkých věcí je mi k ničemu. Žiju v hermetické krabici! Tomu říkáš úspěšná proměna?“

Pokusil se ji pohladit po tváři, ale rychle ho odstrčila. Zadržel ruku, aby ji neuhodil.